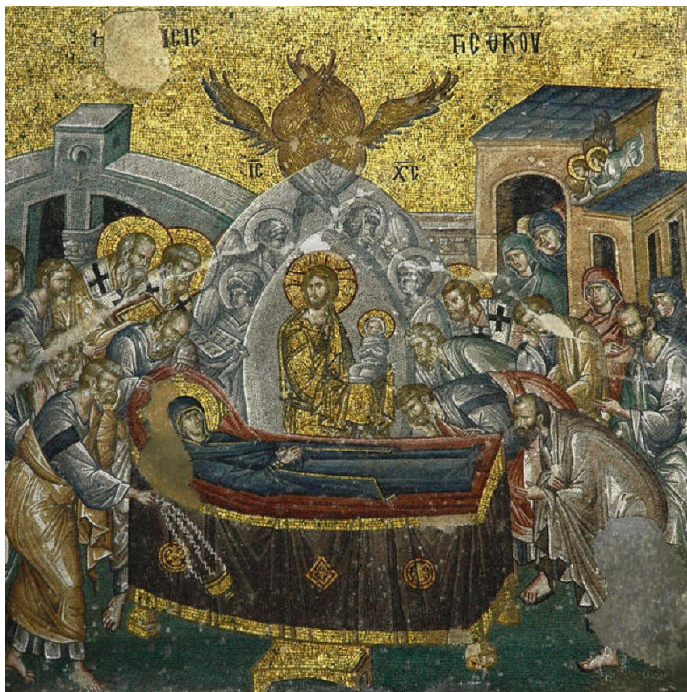

УСПЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

Свети Јустин Ћелијски
Данас празнујемо други Ускрс!

Ево, данас празнујемо први Празник, браћо и сестре, празнујемо други Ускрс. О првом Ускрсу васкрсао је Христос. А данас је други Ускрс, ускрс Пресвете Богомајке, Која је са телом узнесена на Небо.

Тако је, Прва после Господа Христа, Богомајка и Богородица, доживела ту највећу радост да се узнесе са телом и да васкрсне са телом, као што је Син Њен васкрсао. Тиме је Она показала оно што је Господ хтео Својим Васкрсењем. То јест, да је Он на овој земљи васкрсао из мртвих, васкрсао тело Своје, да би показао да ћемо ми васкрснути на дан Страшнога Суда. Још један доказ тога јесте и данашњи велики Празник, када је тело Пресвете Богомајке узнесено изнад свих Небеса. То је пут наш, то је пут свакога човека.

Оно што је Господ Христос доживљавао у овоме свету, и чинио, Он је то све ради нас чинио, да бисмо и ми чинили за Њим. Он је дошао у овај свет да би нас сјединио са Собом, да нам да Живот Вечни, да нам да Истину Вечну, да нам да Правду Вечну, да нам да Љубав Вечну, да нам да Небеско Еванђеље. Јер

исто Еванђеље важи и за Анђеле на Небу и за људе на Земљи.

Добро Божије, Љубав Божија, све што је Божије, Господ Христос је донео пошто је постао човек. А Он је постао човек благодарећи Пречистој Богомајци, Која Га је родила на спасење свих нас. И постала тиме највећа Заступница свију нас. И рода људског Заступница и Помоћница. Јер, шта Она показује? Показује да је Господ Христос, Бог Истинити и Човек Истинити, дошао у овај свет да нам да Живот Вечни, да нам да Истину Вечну, да нам да Правду Вечну. Зато је Он најнеопходнији и најпотребнији људскоме бићу.

Она је прва испунила Еванђеље Господа Христа. Пресвета Богомајка родивши нам Спаситеља, све је Његове заповести испунила на земљи и тако показала пример свима људима да и ми то исто чинимо. Не само то, Она свакоме даје силу и моћ, ко Јој се обраћа и извршује заповести Господа Христа. Данас је велики и Свети Празник. Пун је силе Господње, пун је благодати Божије. Благодати која је потребна свакоме од нас да можемо вршити и испуњавати заповести Господње. А те заповести су сила за нас, оне су бесмртност за нас. То су Божанске силе које уносимо у себе, да и ми можемо овде на земљи почети живети Вечним Животом, Небеским Животом.

И Пресвета Богомајка показује кроз безброј чудеса, да је Она заиста Прва после Господа Христа Заштитница рода људског, и да све што бива у Цркви бива преко Ње. Она нам је Бога родила и тиме дала сва небеска блага, све небеске вредности. Зато, вели један Свети Отац, све дарове које нам је Господ Христос донео, Он нам је дао преко Пресвете Богомајке, преко Пресвете Богородице. И нама су потребни ти дарови, дарови живота, потребна Истина Божија, Правда Божија, Добро Божије, Љубав Божија, све нам је то потребно. А ми све то добијамо од Господа преко Пресвете Богомајке, Која се за нас моли и Која измољује од Њега све Његове Божанске дарове за свако људско биће које се Њој обраћа за помоћ.

Свети Инокентије Московски

**Ништа на овоме свету,
осим Бога,
не може да испуни наше срце!**

Људи нису створени зато да би живели само овде земљи, попут животиња које после своје смрти ишчезавају, већ су створени са једним циљем – да би живели са Богом и у Богу, и то не сто или хиљаду година, него вечно. Али са Богом могу да живе само хришћани, то јест они који на прави начин верују у Исуса Христа.

Сваки човек тежи ка напретку и срећи. Ово стремљење усадио нам је Сам Творац, те стога оно не представља грех. Али треба знати да овде, у овом пролазном животу, потпуна срећа не може да се пронађе, јер се она налази само у Богу, и нико је никада неће пронаћи без Бога или изван Бога.

Ништа на овоме свету, осим Бога, не може да испуни наше срце, нити да сасвим задовољи нашу жудњу. Ватра се не може угасити сувим грањем и уљем, него само водом. Управо тако ни жудња људског срца не може да се задовољи добрима овога света, јер нашу жеђ може да угаси једино благодат Божија. Само Онај Који представља највише Благо и извор живота, може до краја да утоли жеђ наше душе и да нам пружи најузвишенију радост.

Што се тиче материјалних добара, она не могу у потпуности да нас задовоље. Познато је да нам се свака ствар коју желимо свиђа само док је не поседујемо; а када је добијемо, брзо нам досади. Или, само оно што још немамо, делује нам добро и привлачи нас; а све што имамо, макар било и најбоље, или нам није довољно, или нас не привлачи.

Очигледно, у дубини наше подсвести нешто нам сугерише да смо странци на земљи, путници и пролазници, и да наше истинско блаженство није овде, него тамо, у другом и бољем свету, који се назива рајем или Царством Небеским. На земљи не постоји ствар која би могла да у потпуности задовољи наша хтења. Нека човек овлада читавим светом и свим што је у њему; но, и то ће га задовољити само за неко време, док ће бесмртна душа, жедна личног општења са Богом, остати незадовољена.

Дакле, ако желиш да живиш са Богом у Царству Небеском, буди православни хришћанин. Ако желиш напредак и срећу, тражи их у Богу. Ако желиш да твоје срце буде у потпуности задовољено, усмери га према Богу, од Кога си се удаљио својим гресима.

Међутим, нико сам, без Исуса Христа, не може да се окрене и приђе Богу, јер нам наши греси, као какав високи зид, не дозвољавају да Му се приближимо. Зато је Исус Христос, Син Божији, и дошао у свет – да би нам вратио изгубљени бесмртни живот и истинску срећу. Он је људима открио да је сво њихово зло у гресима и да нико не може само својим трудом да победи зло у себи и приближи се Богу. Грех, који се утврдио у нашој природи као високи зид, стоји између нас и Бога. Да Син Божији по Својем милосрђу није сишао к нама, примио људско тело и Својом смрћу победио грех, сви људи би неповратно погинули.

Сада пак, благодарећи Њему, свако ко пожели може да се очисти од зла, врати Богу и пронађе вечно блаженство у Царству Небеском.

Епископ таџикистански Питирим О расколничкој правди без љубави

Желим да подсетим на познати случај из живота светитеља Василија Великог који је јарки пример одговорног односа према пастви и мудрог према јеретицима.

Новомученик Јован Попов, позивајући се на сведочанство светитеља Григорија Богослова, прича о томе „како је одважност светитеља Василија спасла Кесаријску Цркву од јереси аријанства“. 371. године цар Валент, који је подржавао аријанску јерес, поново је отпутовао у Малу Азију са циљем да допринесе коначној победи аријанства. „Василије Велики је одбио да прими аријанске епископе, које је предводио Јевипије, а за којима је ишао и римски цар. (Bas. M., Ep. 68, 128, 244, 251). За епископима се појавио Модест, велможа надалеко познат својом суровошћу. Он је у име цара захтевао да светитељ Василије избаци из симбола вере реч Јединосущни, претећи му у супротном протеривањем, конфискацијом имовине, мучењем. Василије Велики је са достојанством одговорио да се не боји претњи и одбио Модестове захтеве. Коначно, 6. јануара

(по јулијанском календару) на празник Богојављења, сам цар је ушао у базилику, у којој је служио светитељ Василије. Цар је био запрепашћен складношћу појања верника који су се молили. Поразило га је и страхопоштовање које је уливао епископ. Чинило се да свети Василије није ни приметио долазак цара. Када је Валент принео свој дар нико од ђакона није се усудио да га прими без дозволе епископа – земаљски владика, који је навикао на додворавање дворских епископа био је толико збуњен да је посрнуо и засигурно би пао када га не би придржао неко од клирика. Тада је Василије Велики дао знак да приме приношење цара. Чврстином, тактом, личним шармом и благоразумном попустљивошћу Василије Велики је победио своје противнике. Валент је укинуо већ потписани указ о протеривању светитеља Василија и, одлазећи из Кесарије, оставио му је издашан прилог за добротворни рад. (Greg. Naz., Orat. XLIII, 44–55)“

Када бисмо опонашали примитивно мишљење псеудоревнитеља, требало би да дођемо до закључка да светитељ Василије Велики, примивши просфору од цара-јеретика, пројављује криминалну сервилност (недавно сам се спотакао о ту на мој рачун упућену, украдену реч), малодушност, притом издаје Христа и поклања се ђаволу. Какву буку би направили „православни ревнитељи“, када би се то десило у наше време. Али су и у време светитеља Василија „борци“ за чистоћу вере стално прекоравали свеца због „толерантности према јеретицима“.

Интрига против светитеља Јована Златоустог је исто почивала на оптужби за помагање јеретицима, нитријским монасима, који су због недостатка образовања постали следбеници Оригена.

Међутим, мишљење великих учитеља и светитеља Васељенске Цркве се разликовало од мишљења њихових опонената свеобухватношћу и целокупношћу, јер је проистицало из пастирске бриге и љубави према човеку, чак и заблуделом човеку, да би он био спасен од погибели.

Тако је поступао Христос, тако поступају сви истински пастири. Тако треба да поступају сви православни хришћани.

Архимандрит Рафаил Карелин

Опасности које вребају већ уцрквењеног човека

- Које су, по Вашем мишљењу, највеће опасности које у духовном животу вребају већ уцрквењеног човека? Како их избећи?

- Хришћанин, посебно на почетку свог оцрквењења и невољно идентификује Цркву са њеним свештенослужитељима. Зато лош пример свештеника, његови недостојни поступци па чак и приче о његовим пороцима могу постати узрок неповерења и разочараности не само у односу на конкретну личност, већ и на саму Цркву. Свештенослужитељ увек мора да се чува да не саблазни речју или поступком своју паству. Он учи не само помоћу проповеди, већ и примером свог живота: ако је лош пример, никаква проповед неће помоћи.

Други узрок хлађења је осећање своје усамљености и непотребности у Цркви, када се свештеник не интересује духовним животом својих парохијана, када су они удаљени један од другог и парохија не представља духовну породицу.

Постоји још један узрок посебно опасан за интелигенцију – жеља да се одмах стекну сви духовни дарови. Гордост, самоувереност, убеђеност у снагу свог разума, елитизам као изабраност, могу да уместо хришћанске мистике, засноване на смирењу и послушности, породе лажни, извитоперени мистицизам. Зато је у духовном животу неопходно руководство; ако наставника нема, онда се макар треба саветовати са старијима и искуснијима. Човек треба да отпоче свој духовни живот од покајања и очишћења грехова. Човек који мисли да ће без тога добити дар љубави Божије – о којој многи говоре, али је мало ко има – налик је на човека који покушава да изгради свој дом почевши од крова. У духовном животу су апсолутно неопходни постепеност и доследност, ту су опасна лична нагађања и проналасци, који се чине духовним озарењем.

- Због чега наступа охлађење у вери код уцрквењених људи? Да ли се може поново разгорети вера у сопственој души?

- Охлађење у вери догађа се када човек живи не по заповестима Еванђеља, већ по својим страстима, када се ограничава само испуњењем ритуала и заборавља на очишћење свог срца од греха. Када мисли да се само напором ума може достићи тајна вере, а не подвигом целокупног живота, посебно молитвом и покајањем. Свети Оци су говорили да се благодат враћа путем којим је отишла. Неопходно је уз помоћ духовног руководиоца схватити зашто се охладила вера, које неправилности је човек допустио. Вера просвећује ум кроз догмате, срце кроз храмовно богослужење, учешће у тајнама и домаћој молитви; она снажи вољу кроз испуњење еванђелских заповести. Неретко охлађење наступа због скраћивања, а затим и остављања неопходних молитви.

Зато свети Теофан Затворник поучава: „огради се правилима“. У та правила улазе јутарње и вечерње молитве, читање Еванђеља и апостолских посланица, такође и Псалтира. Најбоље је да правило не саставља сам човек, већ да се руководи саветима духовног оца или парохијског свештеника код кога се исповеда.

Православни психијатар Димитрије Авдејев

Света Црква издваја три главна узрока развијања психичких поремећаја

- Какав је редослед помоћи у лечењу психичких поремећаја?

Ако говоримо о психозама, онда је на првом стадијуму то, наравно, медицинска помоћ – дај место лекару. Лекар треба да отклони основне психопатолошке синдроме, симптоме, потребно је да доведе пацијентову свест и критичко размишљање у нормално стање. По мери оздрављивања, потребно је да преовладавају и психолошка и духовна помоћ, а медицинска ће се постепено смањивати. Динамика је управо таква. Када понекада видим, ја иначе већ дуго година радим са пацијентима, ове године ће бити 20 година, када психички тешко болесног човека верујући рођаци воде на изгоњење демона, говоре о егорцизму, говоре о некаквом натприродном духовном делању - то није увек тачно. Тако нешто је или неувременењено или можда потпуно нетачно, зато што знамо да Света Црква издваја три главна узрока развијања психичких поремећаја. Први узрок је, што сам данас већ поменуо, човекова природа. Свети Јован Лествичник о томе говори, Теодосије Кијево-Печерски. Заиста, индивидуални, биолошки, генетски фактори овде имају одлучујућу улогу. А друга два узрока, да, они имају духовни узрок, постоје болести настале као последица поробљавања душе од стране греховних страсти: алкохолизам, наркоманија, зависност од игара, компјутера, интернета. Постоје такође и психички поремећаји као последица демонског напада. Ето зашто је важно знати узроке развоја душевних обољења и у зависности од узрока, применити и неопходан лек.

- Постоји мишљење да су психотропни препарати веома штетни. Да ли је то истина?

У овом питању се истовремено налази неколико других питања. Можда бих почео са

тим да су таблете заиста морално неутралне. Просто није могуће да таблета утиче на душу у неком сакралном смислу. Потребно је да се има поверење у лекара. Потребно је поверити се професионалцу, добро је ако тај лекар буде православан, али чак и ако није у питању православни доктор, он је по закону дужан да укаже стручну, медицинску, у овом случају, психијатријску помоћ.

Пар речи о навикавању. Наравно, на наше препарате, на многе од њих, развија се навикавање. Као и све таблете, постоји и токсични ефекат, међутим, неопходан је компромис. И у томе се огледа и лекарска вештина. Говорити да психотропне или неке друге таблете, православни човек не сме да пије представља заблуду. То је заблуда, Бог је благословио и лекаре и лекове, и са молитвом и са надом на Бога, на Његову помоћ, потребно је да се прибегне лековима. Знам да неки људи закрсте лекове и попију их са освећеном водом и сам тако радим и све то је добро, наравно.

Постоји документ који је прихваћен на Архијерејском сабору Руске Цркве под називом 'Основи социјалне концепције РПЦ'. Тамо је јасно написано о разграничењу сфера делатности психотерапеута, тако је управо и написано, верујућег психотерапеута и свештенослужитеља.

Свети Лука Војно-Јасенецки

Морате чувати децу од свега што је нечисто, ружно...

Древни Хришћани су од најранијег узраста учили децу молитви и читању Светог Писма. А сада кажу - зар је то за децу, да се баве псалмима? То је посао монаха и стараца, а деци је потребно весеље и радост. Ви заборављате да је свети Тихон Задонски казао: „Куда год накренеш мало дрвце, оно тамо и расте; нови суд ће мирисати онако како га налијете, уливајући у њега или смрадну или ароматну и чисту течност».

Тако, ако у душу малог детета уливате сваки смрад, она ће увек бити смрдљива. Ако будете уливали мирис Христовог благоуханија, ваша ће деца мирисати пред људима, биће радост и утеха за вас.

Својим примером васпитавајте децу. О томе је дивно рекао славни руски проповедник, архиепископ Херсонски Амвросије. Чујте какве је он једноставне, у душу продируће, речи казао: „Када ни један члан породице не може да остане без вечерње и јутарње молитве, кад отац не излази из куће на свој посао а да се претходно не помоли, и кад мајка ништа не почиње без крсног знака, кад ни малом детету не дају да узме храну не прекрстивши се, зар се тиме деца не уче да у свему просе помоћ Божију и да се на све призива благослов Божији, и да верују да без помоћи Божије нема безбедности у животу, а да без Његовог благослова нема успеха у делима људским?

За децу не може бити бесплодна вера родитеља, кад они, у нужди и сиромаштву, са сузама у очима говоре: шта да се ради? нека буде воља Божија; у опасности: Бог је милостив; у тешким околностима: Бог нека помогне; приликом успеха и радости: слава Богу, Бог је послао.

Овде се увек и у свему исповеда благодат Божија, Божији промисао, Божије правосуђе.

Мајка, предмет свеукупне љубави и нежности детиње, стоји с побожним изразом лица и моли се пред иконом Спаситељевом: деца гледају час на њу, час на икону - и нема потребе у дугачким објашњењима онога шта то значи!

Ето првог, немог часа богопознања. Ево првог, најважијег часа побожности. Такве часове можете и морате увек давати деци својој.

Морате чувати децу од свега што је нечисто, ружно. Морате спречавати своје кћери да читају нечедне, сладострасне романе, морате од њих захтевати да читају са разумом, морате их спречавати да гледају непотребне призоре, не дозвољавати им да се стално забављају и пречесто одлазе у позоришта и биоскопе. Морате их учити тихом и марљивом домаћем животу.

И још не смете заборавити да се мало дете не може васпитати ако се никад не кажњава. **Увек морате знати да највећу грешку праве они родитељи који су заљубљени у своју малу децу, који се њима забављају, и све им праштају, никад не кажњавајући.** За такве је рекао премудри Сирах: „Мази дете и утераће ти страх у кости».

Неопходна је умереност у кажњавању, као што рече светитељ. Деца не смеју бити кажњавана са раздраженошћу, злоромом, мржњом. Треба их кажњавати спокојно, љубвеобилно; кад деца осете ту љубав, они ће осетити и да су казну заслужили, и тада ће кажњавање бити на корист и поправљање. О таквом кажњавању деце многи од вас ни не мисле, и остављају некажњеним не само мале, него и тешке преступе - чак и лоповлук, хулиганство, распусни живот младих девојака.